

Stilstaan of vooruitkijken?

Stilstaan of vooruitkijken?

Zondag 28 december 2025

Voorganger: Henk Rothuizen

Welkom bij de dienst van Noorderlicht Rotterdam Blijdorp.

Het is de laatste zondag van het jaar. Stilstaan bij het oude? Vooruitkijken naar het nieuwe jaar? Of zoals de vroege Kerk nog Kerst vieren. Of meegaan naar de Epifanie – de verschijningen van Jezus. De Epifanie is de periode na Kerst en gaat over de verschijningen van Jezus. Dus 28 december... stilstaan, vooruitkijken of meegaan. Ik kies voor het laatste en probeer daar die eerdere aspecten in te leggen.

We lezen uit Lucas 2: 22 –39.

De toewijding van Jezus in de tempel

Toen de tijd van hun onreinheid volgens de wet van Mozes ten einde was, brachten ze Hem naar Jeruzalem om Hem aan de Heer aan te bieden, zoals is voorgeschreven in de wet van de Heer: 'Elke eerstgeboren zoon moet aan de Heer worden toegewijd.' Ook wilden ze het offer brengen dat de wet van de Heer voorschrijft: een koppel tortelduiven of twee jonge gewone duiven. Er woonde toen in Jeruzalem een zekere Simeon. Hij was een rechtvaardig en vroom man, die uitzag naar de tijd dat God Israël vertroosting zou schenken, en de heilige Geest rustte op hem. Het was hem door de heilige Geest geopenbaard dat hij niet zou sterven voordat hij de messias van de Heer zou hebben gezien. Gedreven door de Geest kwam hij naar de tempel, en toen Jezus' ouders hun kind daar binnenbrachten om met Hem te doen wat volgens de wet gebruikelijk is, nam hij het in zijn armen en loofde hij God met de woorden: 'Nu laat U, Heer, uw dienaar in vrede heengaan, zoals U hebt beloofd. Want met eigen ogen heb ik de redding gezien die U bewerkt hebt ten overstaan van alle volken: een licht dat geopenbaard wordt aan de heidenen en dat tot eer strekt van Israël, uw volk.' Zijn vader en moeder waren verbaasd over wat er over Hem werd gezegd. Simeon zegende hen en zei tegen Maria, zijn moeder: 'Weet wel dat velen in Israël vanwege Hem ten val zullen komen of juist zullen opstaan. Hij zal een teken zijn dat weersproken wordt, en zelf zult u als door een zwaard doorstoken worden. Zo zal de gezindheid van velen aan het licht komen.' Er was daar ook een

profetes, Hanna, de dochter van Fanuel, uit de stam Aser. Ze was hoogbejaard; vanaf haar huwbare leeftijd had ze zeven jaar met haar man geleefd, en ze was nu al vierentachtig jaar weduwe. Ze was altijd in de tempel, waar ze God dag en nacht diende met vasten en bidden. Op dat moment kwam ze naar hen toe, bracht hulde aan God en sprak over het kind met allen die uitzagen naar de bevrijding van Jeruzalem. Toen ze alles overeenkomstig de wet van de Heer hadden gedaan, keerden ze terug naar Galilea, naar hun woonplaats Nazaret. Het kind groeide op, werd sterk en was vervuld van wijsheid; Gods genade rustte op Hem.

En dan vervolgt de Schrift niet voor niets opnieuw met een setting in de tempel: De twaalfjarige Jezus in de tempel. De setting: de geschiedenis met Jezus, die op de tijd van de Joodse wet als eerstgeborene na 40 dagen in de tempel wordt toegewijd. Dus een stap na de besnijdenis, die na acht dagen al had plaatsgevonden. Laten we eens kijken hoe daar de hoofdpersonen in dit verhaal mee omgaan: Maria en Jozef, Simeon en Hanna.

Maria en Jozef

Toen de tijd van hun onreinheid volgens de wet van Mozes ten einde was, brachten ze Hem naar Jeruzalem om Hem aan de Heer aan te bieden, zoals is voorgeschreven in de wet van de Heer: 'Elke eerstgeborene zoon moet aan de Heer worden toegewijd.' Ook wilden ze het offer brengen dat de wet van de Heer voorschrijft: een koppel tortelduiven of twee jonge gewone duiven. Zij brengen in gehoorzaamheid hun kind in de tempel, om hun eerstgeborene toe te wijden aan de Heer.

Ze doen niets anders dan een traditie in gehoorzaamheid aan een wet. Maar zo dragen zij wel God zelf de tempel in. Het vleesgeworden Woord van God komt in de tempel in gehoorzaamheid aan de Wet, om de Wet te gaan vervullen. God die vlees wordt, mens wordt in de tempel van de wet; een tempel gemaakt door mensenhanden. Zo wil God ook vlees worden in de tempel, die wij met elkaar maken, hier en in de tempel van ons hart. Let hier even goed op: Het vleesgeworden Woord van God komt in de armen van mensen de tempel binnen als het ultieme offer en als Hogepriester. Nu als baby, in de volgende tekst als twaalfjarige, en later als volwassen beeld van God. Dit is God zelf die in de tempel komt – gedragen door mensen – beelddragers!

Maria draagt Jezus de tempel in. Maria het beeld van de geestelijke tempel, de gemeente. Maria als beeld van de drager van God. De drager van Jezus. Maar Jozef en jij en ik, die Jezus mogen binnen dragen hier in onze tempel, thuis in de tempel van je gezin, op je werk, je kerk, over al waar jij komt.

Zullen we op de rand van de jaarwisseling eens stilstaan? Zie jij jezelf als beelddrager van God in het afgelopen jaar? En zien we uit naar hoe dat zal gaan plaatsvinden in het nieuwe jaar? God die in mij woont gaat overal met mij mee, in welke tempel ik Hem ook maar ga opdragen of voorstellen.

Simeon

Er woonde toen in Jeruzalem een zekere Simeon. Hij was een rechtvaardig en vroom man, die uitzag naar de tijd dat God Israël vertroosting zou schenken, en de heilige Geest rustte op hem.

Simeon, het symbool van het oude leven dat een Redder, Messias nodig heeft. En symbool voor iemand die op de drempel staat om bevorderd te worden tot heerlijkheid. Hij staat op de drempel van het nieuwe – in verwachting van zijn Messias. Hij laat zich leiden door de Geest om Jezus, de Messias, te ontmoeten. En om Jezus in de armen te nemen – te ontvangen. En met Jezus een nieuw leven, van rust en vrede, ontvangen en het oude leven af te sluiten. Willen wij de verwachting van Simeon delen, dan dienen we te erkennen dat we er nog oud leven in ons leven is. Er kan alleen vernieuwing komen, wanneer we Jezus in de armen nemen en als baby laten geboren worden in ons oude leven, in onze duisternis, zodat het Licht van de Messias er gaat schijnen en er rust en vrede komt. Nergens staat hoe oud Simeon is. Dat wordt gemakkelijk geconcludeerd uit zijn woorden: “Nu laat U, Heer, uw dienaar in vrede heengaan, zoals U hebt beloofd.” Dus wellicht spreken die woorden inderdaad over ouderdom. Maar het geldt ook voor ons nu: laat mij in vrede mijn toekomst ingaan. Net als Maria “Mij geschiede...” “Let it be” en Jezus later “Mij geschiede naar uw wil” – “Let it be”, zegt Simeon: Laat uw dienaar in vrede gaan.. “Let it be,” ik heb mijn rust in u gevonden.

Zijn wij ook als Simeon, vooruitziend met verwachting dat de Heer in ons leven komt, in onze tempels? In de tempels van je hart, die wellicht duister zijn? Mag Jezus het komende jaar als baby in jouw tempel komen en gaan groeien?

Hanna

Er was daar ook een profetes, Hanna, de dochter van Fanuel, uit de stam Aser. Ze was hoogbejaard; vanaf haar huwbare leeftijd had ze zeven jaar met haar man geleefd, en ze was nu al vierentachtig jaar weduwe. Ze was altijd in de tempel, waar ze God dag en nacht diende met vasten en bidden. Op dat moment kwam ze naar hen toe, bracht hulde aan God en sprak over het kind met allen die uitzagen naar de bevrijding van Jeruzalem.

Daar staat nog al iets... vanaf huwbare leeftijd had ze zeven jaar met haar man geleefd. Dus neem eens aan: getrouwd ergens tussen de 12,5 en 16 jaar. Is ze 7 jaar gelukkig geweest en daarna weduwe geworden. Dus van vanaf haar 20ste ongeveer, is ze weduwe – armoede, slachtoffer, sociaal afhankelijk, en wellicht daarom voortdurend in de tempel. 84 Jaar lijden, gekwetst, onvervuld leven, tegenslag. Iemand van rond de 100 jaar oud. Echter...in haar 84 jaren van lijden vluchtte ze, of zocht ze haar toevlucht bij God in de tempel. De tempel waar zij God ontmoette in stilte, gebed en vasten. Of nog beter gezegd: in tegenslag, ellende en weerstand ontmoeten wij Jezus door ons terug te trekken in Zijn aanwezigheid, in stilte, vasten en gebed. Een levensstijl van verwachting in contemplatie. God opzoeken in de stilte van zijn aanwezigheid. Hanna is een voorbeeld van de beweging van Gods Geest in deze wereld van kakofonie en herrie.

“Kom in de stilte met verwachting in jouw tempel om mij te ontmoeten. En als je dat doet, ontmoet ik jou. Dan zul je mij zien”.

Hanna had verwachting God te ontmoeten in stilte, in vasten en in bidden. En zij ontving de Godsopenbaring Jezus.

Ik zoek soms naar Godsopenbaringen, door naar preken te luisteren boeken te lezen of actief bezig te zijn, maar de mooiste en diepste ontmoetingen met God, met Jezus waren in de stilte.

Ik ervaar steeds meer Gods aanwezigheid wanneer ik stil word.

Wij zijn christenen. Mensen die Jezus als voorbeeld hebben en meer en meer op Hem willen lijken. Dat groeien in Hem gaat vaak ten koste van onszelf. We nemen net als Jozef en Maria onze offers meer. Onszelf als offer, want Hij moet groter worden en ik kleiner.

Zullen we in het komende jaar Jezus met ons meedragen in de tempels van ons leven? Zullen we Hem ook gaan verwachten daar waar Hij nog niet verschenen is? Zullen we ons wat vaker terugtrekken in de stilte om tot diepere gemeenschap met Hem te komen. En laten op die manier Jezus de tempel van deze wereld indragen.

Amen